

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/17/2025
Identifikačné číslo spisu:	3809209138
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3809209138.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpeného JUDr. Petrom Reblánom, advokátom so sídlom 044 71 Cestice 118, IČO: 48 174 297, proti žalovanej: Ing. Q. P., narodená XX. D. XXXX, bytom Q.. Q. XXX/X, XXX XX Y. - Y. S. Q., zastúpená I. P., narodeným XX. J. XXXX, bytom Q.. Q. XXX/X, XXX XX Y. a Občianskym združením OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 4Cb/15/2009 o zaplatenie 7.376,24 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Co/48/2023-550 z 30. októbra 2024 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/15/2009-575 z 11. februára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Co/48/2023-550 z 30. októbra 2024 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/15/2009-575 z 11. februára 2025 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 4Cb/15/2009-385 z 13. novembra 2019 rozhodol po svojom skoršom rozhodnutí č. k. 4Cb/15/2009-215 zo 6. augusta 2013 o zvyšku nároku žalobcu na zaplatenie 5.919,33 eura s príslušenstvom tak, že výrokom I. konanie sčasti o zaplatenie 97,66 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 97,66 eura od 22. apríla 2009 do zaplatenia zastavil, výrokom II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.051,97 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 4.051,97 eura od 22. apríla 2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, výrokom III. žalobu čo do zvyšku zamietol a výrokom IV. žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 39,20 %.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu Leasing Slovenskej sporiteľne, a. s., IČO: 35 865 491 žalobou podanou dňa 10. augusta 2009 žiadal zaviazat' žalovanú na zaplatenie 7.376,24 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo

sumy 7.376,24 eura od 22. apríla 2009 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 23. apríla 2008 uzatvoril so žalovanou Zmluvu o finančnom leasingu č. 9870666, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančného leasingu na hnutelnú vec, a to motorové vozidlo T. K. E., rok výroby XXXX. Obstarávacia cena predmetu leasingu bola stanovená na 862.300 Sk, celková cena za leasing bola dohodou zmluvných strán rozdelená na prvú zvýšenú splátku vo výške 258.689,90 Sk, spracovateľský poplatok a 48 pravidelných mesačných splátok. Zmluvné strany sa dohodli na možnosti žalovanej odkúpiť predmet zmluvy po skončení nájmu za dohodnutú sumu 1.190 Sk. Žalovaná pri podpise zmluvy uhradila sumu vo výške 258.689,90 Sk ako prvú zvýšenú splátku. Nakoľko žalovaná porušila povinnosti vyplývajúce z predmetnej zmluvy, došlo k predčasnému zániku leasingovej zmluvy. Podľa Finančného vyúčtovania si žalobca voči žalovanej uplatnil tieto nároky: 1. peňažné záväzky žalovanej, ktoré vznikli ku dňu predčasného ukončenia zmluvy vo výške 1.554,57 eura (pozostávajúce z neuhradených leasingových splátok do dňa zániku zmluvy v súlade s bodom 5.1.16 písm. a) VP), 2. náklady žalobcu súvisiace s predčasným ukončením zmluvy vo výške 732,46 eura (pozostávajúce z nákladov vynaložených žalobcom v súvislosti s predčasným ukončením zmluvy v súlade s bodom 5.1.16 písm. b) VP), 3. úhradu náhrady finančného výnosu vo výške 3.319,51 eura (pozostávajúce z nákladov finančnej služby vyčíslených v súlade s bodom 5.1.16 písm. d) VP v spojení s bodom 5.1.19 VP), 4. osobitné peňažné plnenie vo výške 1.769,70 eura (nárok uplatnený a vyčíslený v súlade s bodom 5.1.16 písm. e) VP v spojení s bodom 5.1.19 VP).

3. V priebehu konania došlo k zmene na strane žalobcu v dôsledku zlúčenia Leasing Slovenskej sporiteľne a. s., IČO: 35 865 491 so žalobcom.

4. Žalobca podaním zo dňa 4. apríla 2019 vzal žalobu sčasti späť, a to o zaplatenie 97,66 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 97,66 eura od 22. apríla 2009 do zaplatenia s odôvodnením, že sa snažil získať ďalšie písomné listiny preukazujúce úhradu týchto nákladov, resp. vykonanie predmetnej opravy, ale pre dlhé časové obdobie od odobratia PL nebol úspešný. Žalovaná so späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasila. Súd prvej inštancie preto konanie v späťvzatej časti zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP.

5. Predmetom žaloby zostal žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 5.821,67 eura (pozostávajúci z nákladov súvisiacich s predčasným ukončením zmluvy vo výške 732,46 eura, z náhrady finančného výnosu vo výške 3.319,51 eura a z osobitného peňažného plnenia vo výške 1.769,70 eura) spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 5.821,67 eura od 22. apríla 2009 do 19. septembra 2011, zo sumy 5.821,67 eura od 20. septembra 2011 do zaplatenia.

6. Súd prvej inštancie mal z dokazovania vykonaného výsluchom žalovanej, vyjadreniami žalobcu, výsluchom svedka J. T. a oboznámením obsahu listinných dôkazov predložených stranami sporu preukázané, že predchodca žalobcu Leasing Slovenskej sporiteľne, a. s., IČO: 35 865 491 a žalovaná uzatvorili dňa 23. apríla 2008 Zmluvu o finančnom leasingu č. 9870666, predmetom ktorej bolo „poskytnutie finančného leasingu na Predmet leasingu Prenajímateľom Nájomcovi na dobu určenú v čl. II tejto zmluvy za odplatu“. Predmetom leasingu bolo osobné vozidlo značky T. K. E. X.X B. Z., rok výroby XXXX. Ako prenajímateľ bola uvedená spoločnosť Leasing Slovenskej sporiteľne, a. s., IČO: 35 865 491 a ako nájomca bola žalovaná identifikovaná menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom OP. Ako dodávateľ bola v zmluve uvedená spoločnosť R.O.P. car, s. r. o., IČO: 31 597 467. V článku II. zmluvy (Základné podmienky Zmluvy o finančnom leasingu) boli uvedené nasledovné údaje: predbežná obstarávacia cena: 862.300 Sk, prvá zvýšená splátka: 258.689,90 Sk, spracovateľský poplatok: 7.183 Sk, kúpna cena: 1.190 Sk, leasingová splátka bez poistného: 18.354 Sk, perióda splácania: mesačne, RPMN 24,02 %, ročná úroková sadzba: 21 %, doba trvania leasingu: 48 mesiacov. Podľa článku III. (Záverečné ustanovenia) neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli Všeobecné podmienky finančného leasingu, ktoré nájomca prevzal pri podpise tejto zmluvy (ďalej „VPFL“), Splátkový kalendár a Protokol o prevzatí predmetu leasingu. Podľa tohto článku nájomca vyhlásil, že pred podpisom tejto ZFL bol zo strany prenajímateľa písomne informovaný o zmluvných podmienkach podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to prostredníctvom Formuláru o zmluvných podmienkach o spotrebiteľskom úvere. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne

vzťahy súvisiace so zmluvou sa budú v súlade s § 262 ObZ spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. V záhlaví Zmluvy sa uvádza, že bola uzatvorená podľa § 269 ods. 2 v spojitosti s § 262 ods. 1 ObZ.

7. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci vychádzal zo zistenia, že aj keď žalovaná mala oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti od 22. apríla 2008, vzhľadom na označenie zmluvných strán je zmluva o finančnom leasingu uzatvorená medzi predchodcom žalobcu a žalovanou spotrebiteľskou zmluvou, ktorá má v zmysle § 51 Obč. zák. charakter inomínatnej, čiže nepomenovanej zmluvy, na ktorú sa vzťahovali ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Vychádzajúc z obsahu Všeobecných podmienok finančného leasingu upravujúcich v bode 5.2. riadne ukončenie Zmluvy o finančnom leasingu tak, že zmluva riadne končí dňom prevodu vlastníckeho práva k predmetu leasingu na nájomcu a že nájomca nadobudne vlastnícke právo k predmetu leasingu, ak budú splnené podmienky uvedené v týchto Všeobecných podmienkach, mal súd prvej inštancie za to, že predmetná zmluva zabezpečuje prevod vlastníckeho práva na nájomcu po splnení príslušných podmienok a že na predmetnú zmluvu sa vzťahuje právna úprava zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zákon č. 258/2001 Z. z. v § 3 ods. 1 a ods. 2 definuje osobu veriteľa a osobu spotrebiteľa tak, že veriteľom podľa tohto zákona je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci a že spotrebiteľom podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

8. K námietke žalovanej, že v danom prípade nejde o nájomnú zmluvu s následným odkúpením vozidla, ale ide o kúpnu zmluvu tovaru na splátky, súd prvej inštancie poukázal na obsah zmluvy o finančnom leasingu, v ktorej je predchodca žalobcu označený ako prenájomca a žalovaná ako nájomca. Už v článku I. označenom zvýraznene "Predmet zmluvy" je uvedené, že je ním poskytnutie finančného leasingu na predmet leasingu prenájomcom nájomcovi na dobu určenú v čl. II. tejto zmluvy za odplatu. V článku II. predmetnej zmluvy (Základné podmienky Zmluvy o finančnom leasingu) sú okrem iného uvedené údaje: predbežná obstarávacia cena: 862 300 Sk, prvá zvýšená splátka: 258.689,90 Sk, spracovateľský poplatok: 7.183 Sk, kúpna cena: 1.190 Sk, leasingová splátka bez poistného: 18.354 Sk, perióda splácania mesačne, doba trvania leasingu 48 mesiacov, typ splátky: fixná. Podľa článku III. (Záverčné ustanovenia) neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy sú Všeobecné podmienky finančného leasingu, ktoré nájomca prevzal pri podpise tejto zmluvy (ďalej „VPFL“), Splátkový kalendár a Protokol o prevzatí predmetu leasingu. Podľa tohto článku nájomca vyhlásil, že pred podpisom tejto ZFL bol zo strany prenájomcu písomne informovaný o zmluvných podmienkach podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to prostredníctvom Formuláru o zmluvných podmienkach o spotrebiteľskom úvere. Zmluvné strany sa ďalej dohodli, že na túto ZFL sa nevzťahuje ustanovenie bodu 5.1.4. VPFL a tieto ustanovenia sa menia a dopĺňajú (okrem iného) v bode 4.1.1 takto: Leasingový vzťah vzniká až podpísaním ZFL prenájomcom a nájomcom. Nájomca si dodávateľa a PL vyberá sám. Predmetnú ZFL žalovaná podpísala. Sama žalovaná potvrdila, že mala k dispozícii aj Splátkový kalendár a keďže sama predložila VPFL k ZFL č. 9870666 a Formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, mala k dispozícii (prevzala) aj tieto neoddeliteľné súčasti ZFL. Rovnako v listine Splátkový kalendár s podtextom "Dohoda o platbách k Zmluve o finančnom leasingu č. 9870666" je Leasing Slovenskej sporiteľne, a. s. označený ako prenájomca a žalovaná ako nájomca. Naviac je v ňom uvedený dátum ukončenia predmetnej ZFL dňom 22. apríla 2012. Protokol o prevzatí predmetu leasingu zo dňa 23. apríla 2008 svedčí o tom, že nájomca - žalovaná prevzala od dodávateľa R.O.P. car, s.r.o. predmet leasingu dňa 23. apríla 2008. V Protokole sa tiež uvádza doba trvania leasingu 48 mesiacov. Formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere predložený žalovanou obsahuje časti: Informácie o veriteľovi, Základné charakteristiky spotrebiteľského úveru a Ďalšie informácie. Je označený ako Príloha k vyhláške č. 620/2007 Z. z. Touto vyhláškou, účinnou od 1. januára 2008 do 10. júna 2010, sa ustanovoval vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 3 ods. 9 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 568/2007 Z. z., ktorého vzor bol uvedený v prílohe vyhlášky. Predmetný Formulár

zodpovedá predpísanému vzoru formulára. Z vysvetliviek na vyplnenie formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie obsiahnuté vo formulári sa uvádzajú tak, aby boli jednoznačné, prehľadné a nezavádzajúce. Príslušný údaj vo formulári sa vyplní, ak je pre príslušný spotrebiteľský úver relevantný. Ak údaj nie je pre príslušný spotrebiteľský úver relevantný, označí sa príslušný riadok symbolom "-". V prípade bodu 1.B. (Vlastník tovaru alebo služby) sa vo vysvetlivkách uvádza, že ak spotrebiteľský úver slúži na nákup tovaru alebo služby, pričom vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, uvádza sa osoba, ktorá je vlastníkom tohto tovaru alebo služby. V prípade bodu 2.B. (Čerpanie spotrebiteľského úveru) nie je v predmetnom Formulári žiadna poznámka, pričom vo vysvetlivkách k tomuto bodu sa uvádza, že sa v ňom uvádzajú všetky informácie o podmienkach upravujúcich čerpanie ponúkaného spotrebiteľského úveru. Napríklad, či spotrebiteľský úver je bezúčelový a finančné prostriedky budú vyplatené v hotovosti alebo prevodom na spotrebiteľom zvolený účet alebo či je spotrebiteľský úver poskytnutý ako účelový len na nákup konkrétneho tovaru alebo služby, alebo či existujú obmedzenia čerpania spotrebiteľského úveru, napríklad denný limit čerpania a limit čerpania pri použití odlišných platobných prostriedkov. V prípade bodu 2.E. (Podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tovaru alebo službe) sa vo vysvetlivkách uvádza: Ak spotrebiteľský úver slúži na nákup tovaru alebo služby, pričom vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, uvádzajú sa podmienky, za ktorých spotrebiteľ nadobudne vlastnícke právo k tovaru alebo službe. V predmetnom Formulári sa v tomto bode uvádzajú ako podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tovaru alebo službe "Uhradenie všetkých platieb v zmysle ZFL a kúpnej ceny. Podľa Všeobecných podmienok finančného leasingu k ZFL č. 9870666 k predmetnej zmluve o finančnom leasingu (predložených žalovanou) tieto VPFL upravujú všetky vzťahy vznikajúce medzi prenajímateľom a nájomcom na základe ZFL, iných zmlúv medzi prenajímateľom a nájomcom, ako aj na vzťahy vznikajúce v súvislosti s konaním, ktorého cieľom je uzavretie takejto ZFL. VPFL tvoria neoddeliteľnú súčasť ZFL, uzatvorenej medzi prenajímateľom a nájomcom. Vo Všeobecnej časti A. v bode 2. je okrem iného definícia pojmu "Dodávateľ" upravená takto: fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá je s prenajímateľom v záväzkovom vzťahu, na základe ktorého prenajímateľ nadobudne vlastnícke právo k PL, na základe ktorého je prenajímateľ oprávnený PL dať do užívania a prípadne previesť toto svoje právo na tretiu osobu. Súd prvej inštancie uviedol, že aj z výpovede žalovanej dňa 21. decembra 2010 vyplynulo, že vedela, že ide o leasingovú zmluvu, že si berie auto na leasing a že predmetnú zmluvu vrátane dodatku uzatvorila dňa 23. apríla 2008 s predchodcom žalobcu dobrovoľne, bez akéhokoľvek nátlaku. Vlastnícke právo predchodcu žalobcu k predmetnému motorovému vozidlu podľa prvoinštančného súdu vyplynulo aj z faktúry č. 280100143 zo dňa 23. apríla 2008 vystavenej dodávateľom R.O.P car, s.r.o. pre odberateľa Leasing Slovenskej sporiteľne, a. s. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil námietku žalovanej týkajúcu sa typu uzavretej zmluvy ako neopodstatnenú a konštatoval, že ani zmluva o finančnom leasingu ani všeobecné podmienky finančného leasingu, a ani formulár o zmluvných podmienkach nie sú navzájom v rozpore a konanie predchodcu žalobcu nebolo nekalé; naopak, všeobecné podmienky finančného leasingu tvoriace neoddeliteľnú súčasť leasingovej zmluvy žalovanú zaväzujú.

9. K tvrdeniu žalovanej, že došlo k porušeniu § 49a, § 54 ods. 2 ObZ, súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že žalovaná pri uzatvorení predmetnej ZFL konala v omyle (domnievajúc sa, že uzatvára kúpnu zmluvu tovaru na splátky alebo zmluvu o spotrebiteľskom úvere), a že by žalobca takýto (nepreukázaný) omyl, a už vôbec nie úmyselne, vyvolal. Ustanovenie § 54 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy upravovalo, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa názoru prvoinštančného súdu v tomto prípade neboli žiadne pochybnosti o obsahu predmetnej Zmluvy o finančnom leasingu.

10. Pri skúmaní opodstatnenosti jednotlivých nárokov žalobcu prvoinštančný súd uviedol, že žalovaná sa nepochybne dostala do omeškania so splácaním leasingových splátok, čo bolo dôvodom predčasného ukončenia zmluvného vzťahu a vyhotovenia finančného vyúčtovania predčasne ukončenej leasingovej zmluvy zo dňa 7. apríla 2009 zo strany predchodcu žalobcu podľa bodu 5.1.2 písm. a) a bodu 5.1.15 osobitnej časti všeobecných podmienok finančného leasingu.

11. K nákladom žalobcu súvisiacich s predčasným ukončením leasingovej zmluvy spolu vo výške 732,46 eura, pozostávajúcich z nákladov za zadržanie vozidla v sume 296,26 eura, z nákladov za uskladnenie vozidla v sume 282,15 eura, z nákladov za prevoz vozidla v sume 154,05 eura súd prvej inštancie uviedol, že tieto si žalobca uplatnil v súlade s bodom 5.1.16 písm. b) všeobecných podmienok leasingu a vznik týchto nákladov a opodstatnenosť ich vynaloženia žalobca náležite preukázal predložením listinných dôkazov. K obrane žalovanej, že zmluvné podmienky v časti 5.1.16 VPFL sú neprijateľnou podmienkou vo vzťahu k spotrebiteľovi, konkrétne podľa § 53 ods. 4 písm. f), písm. h), písm. i), písm. j), písm. l), písm. o) Občianskeho zákonníka s poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pretože zaplatenie nárokováných čiastok patrí podľa týchto podmienok prenajímateľovi bez ohľadu na dôvod ukončenia ZFL a sú tiež neprimeranou zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, pretože bez ohľadu na dôvod ukončenia zmluvy náklady vrátenia a všetky náklady súvisiace s ním znáša nájomca, a teda žalovaná v tomto prípade nie je viazaná takouto podmienkou, súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom uplatnené nároky voči žalovanej podľa ustanovenia bodu 5.1.16 VPFL sú uplatnené len v dôsledku predchádzajúceho porušenia predmetnej ZFL žalovanou, ktoré nároky žalovaná objektívne mohla odvrátiť vlastným konaním (riadnou a včasnou úhradou leasingových splátok), nezávislým od vôle žalobcu. Preto už samotný dôvod predčasného ukončenia ZFL majúci svoj základ v zavinenom konaní žalovanej nemôže spôsobovať neprijateľnosť zmluvnej podmienky podľa bodu 5.1.16 VPFL. Ustanovenia § 53 ods. 4 písm. f), písm. h) písm. i), písm. j), písm. l), písm. o) OZ v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej ZFL nesúvisia s uplatnenými nárokmi v tomto spore. Prvoinštančný súd zdôraznil, že aj keď predmetný záväzkový vzťah je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy, aj ochrana spotrebiteľa, má byť v rámci právnej úpravy, a nie bezbrehá. Ak žalobcovi v súvislosti s porušením právnej povinnosti zo strany žalovanej vznikli náklady, má na ich náhradu nárok v primeranej a preukázanej výške. Ak žalovaná tvrdí, že si predmetnú ZFL neprečítala (toto tvrdenie žalovaná inak nepreukázala), ani toto tvrdenie ani z hľadiska zvýšenej ochrany poskytovanej spotrebiteľom v spotrebiteľských vzťahoch nezbavuje žalovanú zodpovednosti za následky svojich úkonov. Žalovanú vzhľadom na jej úplné stredoškolské vzdelanie možno považovať za osobu s rozumovými schopnosťami na úrovni priemerne spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť svoje konanie aj z hľadiska svojej zmluvnej zodpovednosti za plnenie svojich povinností z predmetnej ZFL, a tiež z hľadiska svojej zodpovednosti za jej porušenie. K obrane žalovanej, že bol porušený § 553e v spojení s § 151m ods. 7 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobkyňa si neuplatnila predaj auta zákonným spôsobom, ale iba svojím štandardným spôsobom, preto ani nie je zrejmé, či si finančné vyučovanie uplatňuje ako náhradu škody alebo ako neuhradené plnenie žalovanou zo spotrebiteľského úveru, súd prvej inštancie uviedol, že na tento prípad ustanovenia § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka vrátane § 553e OZ o zabezpečovacom prevode práva nie sú aplikovateľné. Súd prvej inštancie uzavrel, že nárok žalobcu na úhradu nákladov 2/ vyplývajúci žalobcovi z bodu 5.1.16 písm. b) VPFL bol žalobcom preukázaný čo do dôvodu i výšky a je dôvodný ako zmluvný záväzok žalovanej z predmetnej Zmluvy o finančnom leasingu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú VPFL bez ohľadu na spotrebiteľský charakter predmetnej ZFL.

12. K nároku žalobcu na úhradu náhrady finančného výnosu vo výške 3.319,51 eura uplatnenému podľa bodu 15.1.16 písm. d) v spojení s bodom 15.1.19 všeobecných podmienok finančného leasingu súd prvej inštancie uviedol, že tento nárok bol preukázaný čo do dôvodu i výšky z titulu zmluvného záväzku žalovanej z predmetnej zmluvy o finančnom leasingu, a to bez ohľadu na spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy s tým, že základom pre výpočet je súčet istín v splátkach splatných od 23. mája 2008 do 23. marca 2009, počet dní, a to 296 dní (od vrátenia vozidla dňa 10. júna 2008 do dňa obdržania sumy za jeho odpredaj dňa 2. apríla 2009) a sadzba leasingového úroku 21 % ročne v zmysle leasingovej zmluvy. K námietkam žalovanej, že úrok z nesplatennej časti istiny po zániku záväzkového vzťahu medzi stranami je nedôvodný, a že je nemysliteľné, aby zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola ukončená v máji 2008, boli účtované zmluvne dohodnuté úroky za ďalšie obdobie 11 mesiacov, v tomto prípade došlo k predčasnému skončeniu zmluvy dňa 26. mája 2008, a teda žalobca má nárok len na úrok z omeškania, ale nie na úroky, súd prvej inštancie uviedol, že z hľadiska podstaty je finančný výnos leasingové navýšenie, teda odmena prenajímateľa za poskytnutie leasingu, ktorá sa rozpočítava na jednotlivé splátky. V prípade predčasného ukončenia zmluvy prenajímateľ o tento výnos príde, preto si ako

náhradu ušlého zisku pre prípad predčasného ukončenia zmluvy spravidla dohaduje v zmluve nárok na zaplatenie náhrady ušlého finančného výnosu. Ak žalovaná ako zmluvná strana tento nárok pre prípad ukončenia zmluvy na seba platne prevzala, má žalobca preukázať iba existenciu záväzku na základe zmluvy a to, že výšku náhrady vypočítal v súlade so zmluvou. Žalobca tvrdil, že výšku finančného výnosu vypočítal s poukazom na výšku nesplatennej časti istiny vo výške 16.380,61 eura s tým, že základom je súčet istín v splátkach splatných od 23. mája 2008 (správne má byť od 23. júna 2008) do 23. marca 2009, ďalej na počet dní - 296 dní (od vrátenia vozidla dňa 10. júna 2008 do jeho predaja dňa - obdržania sumy za odpredaj dňa 2. apríla 2009) a na sadzbu úroku 21% ročne (úrok vo výške 21 % ročne je leasingový úrok vyplývajúci z predmetnej ZFL). Podľa bodu 5.1.19 a), aa) druhá veta tejto časti VPFL pri predčasnom ukončení ZFL podľa bodu 5.1.1., prípadne podľa bodu 5.1.2., náhrada finančného výnosu sa počíta ako úrok z nesplatennej časti istiny za obdobie odo dňa vrátenia, prípadne odobratia PL do dňa odpredaja PL. Úrok vo výške 21 % ročne vyplýva z predmetnej Zmluvy o finančnom leasingu, podľa ktorej je ročná úroková sadzba 21 % ročne. Nesplatená časť istiny je súčet istín splátok od 3. splátky až po 48. splátku vo výške 16.380,61 eura, deň vrátenia PL je 10. júna 2008 a deň odpredaja auta (obdržanie sumy za odpredaj) je deň 2. apríla 2009, čo je 296 dní. Podľa výpočtu $296 \text{ dní} / 365 = 0,811$; $0,811 \text{ krát } 0,21 \text{ (21 \%)} = 0,1703 \text{ krát } 16.380,61 \text{ eura} = 2789,78 \text{ eura bez DPH}$, t. j. 3.319,84 eura s 19 % DPH. K obrane žalovanej, že žalobca má nárok len na úroky z omeškania, a nie na zmluvné úroky v čase po ukončení predmetnej zmluvy, súd prvej inštancie uviedol, že predmetná ZFL síce zanikla predčasne ku dňu 26. mája 2008 (z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovanou), ale nezanikla pohľadávka žalobcu vyplývajúca z predmetnej ZFL a VPFL. Námietky žalovanej preto vyhodnotil ako nedôvodné.

13. Nárok žalobcu na osobitné peňažné plnenie vo výške 1.769,70 eura uplatnený podľa bodu 5.1.16 písm. e) všeobecných podmienok finančného leasingu predstavujúci rozdiel medzi zostatkom istiny evidovanej v účtovníctve prenajímateľa - predchodcu žalobcu ku dňu vrátenia, prípadne odobratia predmetu leasingu a cenou, za ktorú prenajímateľ predmet leasingu odpredal, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodný, keď vychádzajúc z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že predmetné vozidlo bolo predchodcom žalobcu predané za neprimerane nízku cenu, ktorá skutočnosť nemôže ísť na ťarchu leasingového nájomcu. Ak predmetné vozidlo bolo predchodcom žalobcu inzerované ešte v čase 3. februára 2009 za inzerovanú cenu vo výške 22.903,80 eura, potom výťažok z predaja vo výške 17.386,98 eura s DPH je neprimerane nízky. Ak teda zostatok istiny bol vo výške 16.380,61 eura a výťažok z predaja predmetného vozidla mohol byť vyšší (napr. vo výške 22.903,80 eura aj pri odpočítaní DPH z tejto sumy), potom by žalobcovi nevznikol nárok na osobitné plnenie. Žalobca nepreukázal, že cena, za ktorú predal predmetné vozidlo, zodpovedá trhovej cene zodpovedajúcej v priemere cenám, za ktoré sa vozidlá rovnakej značky a typu v rozhodnej dobe po ukončení leasingu predávali. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti skonštatoval, že pri posúdení výšky nároku na osobitné plnenie nemôže byť pri jeho výpočte jediným kritériom len cena, za ktorú žalobca, resp. jeho predchodca predal predmet leasingu tretej osobe.

14. Súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.051,97 eura pozostávajúcu zo sumy 732,46 eura (náklady žalobcu súvisiace s predčasným ukončením zmluvy) a zo sumy 3.319,51 eura (úhrada náhrady finančného výnosu) a vo zvyšku žalobu čo do istiny zamietol (osobitné peňažné plnenie vo výške 1.769,70 eura). K úroku z omeškania uplatnenému žalobcom vo výške 0,05 % denne zo sumy 5.821,67 eura od 22. apríla 2009 do zaplatenia podľa bodu 4.3.4 všeobecných podmienok finančného leasingu prvoinštančný súd uviedol, že v sprievodnom liste zo dňa 7. apríla 2009 k finančnému vyúčtovaniu bola žalovaná vyzvaná na úhradu svojho záväzku z finančného vyúčtovania do 14 dní odo dňa vyhotovenia finančného vyúčtovania. Posledný deň lehoty na úhradu bol 21. apríla 2009 a počnúc 22. aprílom 2009 sa žalovaná dostala do omeškania. O povinnosti žalovanej zaplatiť úrok z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná je v omeškaní so zaplatením priznanej pohľadávky 4.051,97 eura od 22. apríla 2009. Priznaná výška úroku z omeškania zodpovedá § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu s prihliadnutím na prechodné ustanovenie § 10b nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 1. júla 2010, podľa ktorého ak došlo k omeškaniu pred 1. júlom 2010, výška sankcie

za omeškanie spotrebiteľa sa riadi podľa predpisov účinných do 30. júna 2010. Základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (22. apríla 2009) bola 1,25 %, potom výška úroku z omeškania je o 8 % vyššia a činí 9,25 % ročne. Keďže predmetný záväzkový vzťah je vzťahom občianskoprávnym, a nie obchodným, nárok na úrok z omeškania súd prvej inštancie posudzoval podľa občianskoprávného predpisu, ktorým je nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane § 517 ods. 2 OZ. Ak žalobca žiadal priznať vyšší úrok (zmluvne dohodnutý je vyšší úrok ako priznaný úrok) a z vyššej istiny, jeho žalobu čo do zvyšku zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal vo veci úspechu v rozsahu 69,60 % a neúspech v rozsahu 30,40 %, jeho pomer jeho úspechu a neúspechu je 39,20 %. Preto rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 39,20 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

15. Na odvolanie žalovanej voči výroku II. a IV rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 4Cb/15/2009-385 z 13. novembra 2019, Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, rozsudkom z 30. októbra 2024, č. k. 4Co/15/2009-550 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 11. februára 2025, č. k. 4Co/15/2009-575, prvou výrokovou vetou rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. zmenil tak, že žalobu zamietla. Druhou výrokovou vetou rozhodol, že žalovanej sa proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 60,50 %, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. Odvolací súd poukázal na svoje skoršie rozhodnutie č. k. 8Cob/7/2020-426 z 31. marca 2021, ktoré bolo dovolacím súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. V rámci procesného postupu následne odvolací súd podľa § 382 CSP vyzval sporové strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v súvislosti s uzatváraním zmluvy o finančnom leasingu č. 9870666 zo dňa 23. apríla 2008.

17. S poukazom na § 3 ods. 1, § 53, § 54 ods. 1 a § 39 OZ odvolací súd zdôraznil, že v oblasti práva ochrany spotrebiteľa je to práve dodávateľ, ktorý je vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má nad spotrebiteľmi, ktorým svoje služby poskytuje, odbornú prevahu. A preto možno od dodávateľa vyžadovať, že vo vzťahu k spotrebiteľovi bude konať v súlade s dobrými mravmi. Ak týmto spôsobom nepostupuje, spreneverí sa dôvere druhého účastníka zmluvného vzťahu, a takémuto správaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu.

18. V prejednávanej veci Všeobecné podmienky finančného leasingu vzťahujúce sa k Zmluve o finančnom leasingu formulárového charakteru podľa odvolacieho súdu obsahujú dojednania o žalobcom nárokováných čiastkach v prípade predčasného ukončenia zmluvy, ktoré z povahy veci neboli individuálne dojednané (ani v tomto smere žalobca nepreukázal opak), pričom tieto splývajú so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ (žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy 21-ročná) v kontraktnej fáze je viac dezorientovaný, než seriózne dodávateľom informovaný o význame týchto podmienok.

19. Žalobca sa voči žalovanej domáha sumy vo výške 732,46 eura, ktorá pozostáva z nákladov, ktoré vznikli žalobcovi v súvislosti s predčasným ukončením zmluvy podľa bodu 5.1.16 písm. b) Všeobecných podmienok finančného leasingu a sumy vo výške 3.319,51 eura ako úhrady náhrady finančného výnosu podľa bodu 5.1.16 písm. d) v spojení s bodom 5.1.19 Všeobecných podmienok finančného leasingu.

20. Ide o zmluvné podmienky nachádzajúce sa v časti 5. Ukončenie Zmluvy o finančnom leasingu na strane 5 Všeobecných podmienok finančného leasingu nasledovného znenia:

5.1.16 V prípade predčasného ukončenia ZFL, bez ohľadu na dôvod jeho ukončenia vzniká Prenajímateľovi právo požadovať od Nájomcu zaplatenie (čiastky nárokovvané Prenajímateľom):

b) všetky náklady, ktoré vzniknú Prenajímateľovi v súvislosti s predčasným ukončením ZFL, najmä

náklady spojené s odobratím, prepravou, skladovaním a následným predajom PL; náklady spojené s mimosúdnym vymáhaním pohľadávok voči Nájomcovi, náklady právneho zastúpenia Prenajímateľa, ako aj náklady na poistenie PL od doby predčasného ukončenia ZFL do doby predaja PL, náklady na prípadné nezaplatené alebo doučtované poistné za povinné zmluvné poistenie, náklady na vypracovanie znaleckého posudku PL, náklady súvisiace s uvedeným PL do primeraného stavu zodpovedajúcemu veku a bežným prevádzkovým podmienkam; náklady súvisiace s predpredajným servisom vykonaným v primeranom rozsahu z dôvodu zhodnotenia PL, vrátane nákladov, ktoré vzniknú po zániku ZFL;

d) úhradu náhrady finančného výnosu. Náhrada finančného výnosu sa určí v súlade s bodom 5.1.19 VPFL. Prenajímateľ ma na túto úhradu nárok aj vtedy, ak Nájomca nezavinil porušenie povinností vyplývajúcich z tejto ZFL A VPFL;

5.1.19 Pri predčasnom ukončení ZFL:

a) podľa bodu 5.1.1 prípadne podľa bodu 5.1.2

aa) výška osobitného peňažného plnenia sa vypočíta ako rozdiel medzi zostatkom istiny v účtovníctve Prenajímateľa ku dňu vrátenia, prípadne odobratia PL a cenou, za ktorú sa Prenajímateľ PL odpredal. Náhrada finančného výnosu sa počíta ako úrok z nesplatennej časti istiny za obdobie odo dňa vrátenia, prípadne odobratia PL do dňa odpredaja PL.

21. Podľa čl. 4 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

22. Pri vyhodnocovaní zmluvných podmienok z hľadiska ich neprijateľnosti je podľa odvolacieho súdu teda potrebné okrem koncepcie zmluvnej podmienky v kontexte celej zmluvy prihliadať tiež na všetky okolnosti vzťahujúce sa k procesu uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy.

23. Žalovaná vo vyjadrení k veci uviedla, že pri podpisovaní zmluvy nebola konkrétne oboznámená so Všeobecnými podmienkami finančného leasingu, boli jej predložené ako jeden z papierov, ktoré je potrebné podpísať, aby mohla prevziať auto. Celkovo podpisovanie všetkých dokumentov trvalo 15 minút. Ak by jej zamestnanec predajne vysvetľoval jednotlivé všeobecné podmienky obsiahnuté na mnohých stranách, písané veľmi malým písmom, tento čas by sa podľa žalovanej predlžil i na niekoľko hodín. Keďže s nimi nebola oboznámená, nemohla im ani porozumieť, či ich akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť. Rovnako z výsluchu žalovanej vyplynulo, že stretnutie so zástupcom pôvodného žalobcu trvalo 15 minút a bolo o tom, kde má listiny podpisovať. Bol jej predložený súbor dokumentov a bolo jej povedané, kde má dokument podpísať. Zo stretnutia odchádzala s informáciou, že kúpila auto, že ho bude splácať a že zaplatila akontáciu. Všeobecné podmienky finančného leasingu boli pripravené, vytlačené, žalovaná nezasahovala do obsahu zmluvy, kontrolovala len svoje osobné údaje. Žalobca v tomto smere ohľadom procesu uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy so žalovanou nepreukázal opak.

24. Podľa Krajského súdu v Trenčíne je nesporné, že pri uzatváraní formulárovej zmluvy, resp. pri „dojednávani“ zhora uvedených všeobecných obchodných podmienok bola zmluvná sloboda žalovanej iba zdanlivá. Žalovaná ako spotrebiteľka nemala možnosť participovať na ich vytvorení, nakoľko ich pripravil dodávateľ, pričom s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej pozícii a v miere informovanosti žalovanej spotrebiteľky ako slabšej zmluvnej strany (žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy 21-ročná, nezamestnaná a nemajetná) je zrejmé, že sa len ťažko mohla domôcť zmeny vopred pripravených rozsiahlych a pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročných ustanovení všeobecných podmienok finančného leasingu. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že sa žalovaná ako spotrebiteľka zaviazala k splneniu povinností, ktorých si v čase uzavretia zmluvy nebola vedomá a pri znalosti ktorých by k uzavretiu zmluvy nepristúpila, navyše, keď výška sporných nákladov nie je uvedená transparentne. Ide o bližšie nešpecifikované a nejednoznačné náklady, ktoré žalovanej ako spotrebiteľke neboli pri uzatváraní zmluvy vysvetlené a ktorých obsah nie je možné pri uzatváraní zmluvy ustáliť. Viazu sa k dátumu odpredaja predmetu leasingu, ktorý žalovaná nemohla ovplyvniť, pričom žalobcu nič nenúti minimalizovať náklady za zadržanie vozidla, jeho uskladnenie, parkovanie, prípadný prevoz, resp. aby čo najrýchlejšie predal predmetu leasingu za čo najvyššiu cenu. Je v rozpore

s dobrými mravmi žiadať od žalovanej rozdiel medzi zostatkom istiny ku dňu odobratia predmetu leasingu a ceny, za ktorú žalobca auto odpredal, pričom táto bola nižšia než skutočná hodnota, resp. súčet leasingových splátok, ktoré by bola povinná žalovaná platiť, ak by zmluvný vzťah trval. Vzhľadom na zhora uvedené východiská nemohli tak posudzované zmluvné podmienky v teste proporcionality obstať.

25. Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že žalovaná už žalobcovi zaplatila pri podpise zmluvy a prevzatí predmetu leasingu sumu 8.586,93 eura (258.689,90 Sk) ako prvú zvýšenú splátku a následne sumu 1.456,91 eura zodpovedajúcu dvom splátkam a spracovateľskému poplatku, teda spolu sumu 10.043,94 eura, pričom predmet leasingu užívala necelé dva mesiace, od 23. apríla 2008 do 10. júna 2008. Požadovať po žalovanej ostatné nárokovvané čiastky považoval odvolací súd za hrubo amorálne a takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu a priznať z nich žalobcovi plnenie.

26. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že žalovaná konala vedome v rozpore s dohodnutými podmienkami, keď od počiatku bez vedomia a súhlasu leasingového prenajímateľa previedla svojvoľne práva a povinnosti z finančného leasingu na tretiu osobu, čo jednoznačne nezodpovedá výkonu práv a povinností v súlade s dobrými mravmi, odvolací súd uviedol, že sám žalobca na pojednávaní uviedol, že k postúpeniu práv a povinností zo strany žalovanej na tretiu osobu nedošlo.

27. Žalobca argumentoval tým, že žalovaná právneho predchodcu žalobcu dňa 20. mája 2008 požiadala listom zo dňa 19. mája 2008 o zmenu v osobe leasingového nájomcu tak, aby nájomcom bola ona, avšak ako podnikateľka, t. j. s uvedením jej IČO, čo malo preukazovať, že okolnosti uzatvárania zmluvy o finančnom leasingu č. 9870666 zo dňa 23. apríla 2008 v ničom neodporovali § 3 Občianskeho zákonníka a žalovaná chcela predmet finančného leasingu za dojednaných podmienok ďalej používať. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že dôvody, pre ktoré žalovaná spotrebiteľka zotrvala v nevýhodnom zmluvnom vzťahu, neboli predmetom tohto konania.

28. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné postupom podľa § 388 CSP vo výroku II. zmeniť a žalobu v tejto časti zamietnuť.

29. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 488 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) prioritne uviedol, že advokát žalobcu doručil 1. októbra 2024 prostredníctvom jeho elektronickej schránky Krajskému súdu v Trenčíne, ako odvolaciemu súdu, v predmetnej právnej veci okrem iného aj oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia žalobcu, v ktorom v rámci v zhode s § 219 ods. 3 CSP požiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, a to do elektronickej schránky jeho advokáta.

31. Odvolací súd napriek výslovnej žiadosti advokáta žalobcu verejne vyhlásil rozsudok - napadnuté rozhodnutie - bez toho, aby advokátovi žalobcu oznámil miesto a čas jeho verejného vyhlásenia. Aj skutočnosť, že odvolací súd advokátovi žalobcu umožnil nahliadnutie do súdneho spisu ešte dňa 7. októbra 2024, pritom podľa dovolateľa svedčí o tom, že nielenže o právnom zastúpení žalobcu mal odvolací súd vedomosť a toto akceptoval, ale preukazuje to, že odvolací súd sa podaním žalobcu z 1. októbra 2024 (č. l. 518 - 519) riadne oboznámil a jeho obsah mu bol a aj musel byť známy (vrátane žiadosti podľa § 219 ods. 3 CSP).

32. Žalobca je preto presvedčený, že postupom odvolacieho súdu mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva (odňatá mu bola možnosť konať pred súdom) v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, keďže miesto ani čas verejného vyhlásenia rozsudku neboli žalobcovi oznámené napriek jeho výslovnej žiadosti podľa § 219 ods. 3 CSP

z 1. októbra 2024, pričom takéto porušenie kogentnej povinnosti odvolacieho súdu podľa dovolateľa jasne preukazuje, že došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred odvolacím súdom a jednoznačne ide aj o vadu zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď. napr. uznesenia NS SR zo 16. decembra 2010 sp. zn. 3Cdo/179/2010, z 19. januára 2012 sp. zn. 3Cdo/97/2011 a ďalšie).

33. Dovolateľ vzhľadom na ďalšiu vadu v nezopakovaní, nedoplnení dokazovania odvolacím súdom na pojednávaní a porušení viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Žalobca vzhľadom na to považoval za žiaduce poukázať napr. na ods. 14. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR z 23. augusta 2023, sp. zn. 2Obdo/79/2022, ktorým bolo zrušené predchádzajúce, skoršie odvolacie rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 31. marca 2021, č. k. 8Cob/7/2020-426 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V ňom totiž i dovolací súd identifikoval skutočnosť, že odvolací súd vec posudzoval i vo vzťahu k „realizácii práv žalobcu... vo vzťahu k rozporu s dobrými mravmi“ (t. j. potvrdil použitie § 3 ods. 1 OZ súdmi nižších inštancií). Rovnako i samotný odvolací súd sa na viacerých miestach svojho skoršieho rozsudku zo dňa 31. marca 2021, č. k. 8Cob/7/2020-426, zaoberal korektívom dobrých mravov (napr. v ods.15., či v ods. 11. odôvodnenia), pričom v danom čase mal odvolací súd (rovnako ako súd dovolací) za to, že inštitút dobrých mravov a posúdenie veci skrz neho pri výkone práv a povinností bolo pri doterajšom rozhodovaní veci ako také použité.

34. Ani žalovaná v rámci svojho dovolania, či odvolania pritom nenamietala „neuplatnenie“ § 3 Občianskeho zákonníka (pozn.: hoci žalovaná namietala rozpor s dobrými mravmi na strane žalobcu, nenamietala to, že by súdy ust. § 3 OZ vôbec neuplatnili / nepoužili; naopak totiž tvrdila, že súdy ho použili, ale vo vzťahu k nemu došlo k vade nesprávneho právneho posúdenia vecí“).

35. Preto podľa dovolateľa možno skonštatovať, že ust. § 3 OZ bolo pri doterajšom rozhodovaní veci použité, vzhľadom k čomu na vec nebolo možné a ani potrebné vo vzťahu k nemu uplatniť § 382 CSP a práve tým, že odvolací súd na vec napriek uvedenému uplatnil § 382 CSP, vo vzťahu k § 3 OZ, spravil svoje konanie a rozhodovanie prekvapivým a neočakávaným.

36. Odvolací súd preto podľa žalobcu podľa § 383 CSP bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (vrátane zistení, že žalovaná nekonala sama ani pri uzatváraní Leasingovej zmluvy a táto tiež porušila zmluvné podmienky, keď je zjavné, že od počiatku, už aj pri uzatváraní Leasingovej zmluvy mala zámer vykonávať svoje subjektívne práva voči právnomu predchodcovi žalobcu spôsobom, ktorý je v rozpore aj s dobrými mravmi), pričom z napadnutého rozhodnutia je zjavné, že bez dodržania zákonom kogentne ustanoveného postupu - bez nariadenia pojednávania podľa § 385 a § 384 CSP - sa od neho odvolací súd odchyľil, keď značnú časť dokazovaním zisteného skutkového stavu veci opomenul / prehliadol, akoby ním nebol viazaný, hoci ním ex lege viazaný bol. V tejto súvislosti je podľa dovolateľa nutné dodať, že odvolací súd prehliadol práve tie skutočnosti a ten pre vec podstatný skutkový stav, ktorý bol v neprospech žalovanej až do takej miery, že poprel značný rozsah súdneho spisu a jeho obsah, čím podľa žalobcu zasiahol i do kontradiktórnosti konania, práva na rovnosť účastníkov konania a práva na rovnosť zbraní. Týmto závery odvolacieho súdu nemajú podľa dovolateľa svoj základ vo vykonanom dokazovaní a ani v skutkovom stave zistenom súdom prvej inštancie, pričom vzhľadom na to, že nepriliehajú ani k obsahu súdneho spisu, žalobcovi sa javí, že v značnom rozsahu ide o závery akoby až „ad absurdum“, keď tieto nie sú podporené ani relevantným odôvodnením, ako je to žalobcom vytknuté v dovolaní.

37. Ostatnú vadu vyvodzujúcu prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vzhľadom dovolateľ v nedostatočnom odôvodnení napádaného rozhodnutia. V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že zjednocujúce stanovisko R 2/2016 občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR vyriešilo otázku toho, či sa nedostatočným odôvodnením rozhodnutia účastníkovi odníma právo na spravodlivý proces tak, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. a to Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd SR napr. v uznesení zo dňa 29. júla 2020, sp. zn. 1Obdo/82/2019 pritom uviedol, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu prevláda názor, že zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť 1. júla 2016, sa podstaty a

zmyslu tohto stanoviska nedotkli a závery tohto stanoviska sú aplikovateľné aj pre účely posúdenia prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP a uvedené stanovisko je preto aktuálne aj z hľadiska aplikácie ust. § 420 písm. f) CSP (sp. zn. 1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017), pričom aj Ústavný súd SR považuje toto stanovisko za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

38. Dovolaním napadnutému rozhodnutiu žalobca ako dovolateľ v zhode s § 420 písm. f) a § 431 CSP vytýka v zhode s vyššie uvedeným to, že porušuje jeho právo na spravodlivý proces aj tým, že neobsahuje zákonné odôvodnenie v súlade s § 393 ods. 2 a nasl. CSP, napr. vo vzťahu k otázkam:

(•) prečo odvolací súd na vec uplatňoval § 382 CSP vo väzbe na použitie § 3 ods. 1 OZ, ak je z obsahu súdneho spisu podľa žalobcu zrejme, že predmetné ustanovenie už bolo aj pri doterajšom rozhodovaní veci použité, najmä ak dovolacím súdom skôr vytknutá absencia tzv. „testu proporcionality“ vyplýva z § 53 ods. 1 OZ, ktoré bolo tiež uplatnené, pričom žalobca predmetný postup odvolacieho súdu namietal aj v rámci vyjadrenia zo dňa 14.10.2024, ku ktorému odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neposkytuje žiadnu reakciu, keď nemožno zistiť z čoho / ako odvolací súd zistil, že ust. § 3 Občianskeho zákonníka za viac ako 15 rokov trvania súdneho sporu nebolo pri doterajšom rozhodovaní veci ešte vôbec použité, ak jeho použitie vyplýva z predchádzajúcich súdnych rozhodnutí, resp. i z prvoinštančného rozhodnutia (žalobca má za to, že najmä vzhľadom na to, že uvedené namietal, odôvodnenie malo obsahovať aspoň stručné vysvetlenie / vysporiadanie sa s predmetnou spornou otázkou),

(•) prečo odvolací súd neprihliadol na obsah súdneho spisu súdu I. inštalácie a v plnej miere nezohľadnil i svoju ex lege danú viazanosť skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd I. inštalácie najmä úplne prehliadol a opomenul konanie žalovanej pred a pri uzatváraní Leasingovej zmluvy, resp. i po jej uzatvorení, ktorá konala i prostredníctvom tretej osoby p. J. T., čo treba pričítať práve žalovanej (odvolací súd však contra legem akoby tiež úplne eliminoval zo skutkového stavu, ktorý bol pre odvolací súd záväzným), ich konanie vôbec nehodnotil v kontexte ust. § 3 ods. 1 OZ, pričom vôbec sa nevysporiadal nielen s porušením povinností zo strany žalovanej, ale ani so zjavným zámerom žalovanej a s ňou spoločnej osoby, ktorú táto poverila obstaraním / vykonaním určitých činností pri dojednávaní leasingových podmienok a príprave podpisu Leasingovej zmluvy, ako aj ich úmysel od počiatku leasingové podmienky nerešpektovať a hrubo ich porušiť na ujmu žalobcu (jeho právneho predchodcu) s tým, že z leasingového vzťahu by žalovaná a p. J. T. čerpali iba výhody a benefity na rozdiel od žalobcu, kedy ide o konanie zjavne rozporné s korektívom dobrých mravov (ide o zneužitie, resp. o šikanózný výkon práv zo strany spotrebiteľa),

(•) pokiaľ odvolací súd určil, že žalobcu leasingové podmienky nenúti minimalizovať náklady za zadržanie vozidla, jeho uskladnenie, parkovania, prípadný prevoz, resp. nevedú ho k čo najrýchlejšiemu predaju za čo najvyššiu sumu, zároveň nepoprel skutočnosť, že žalobcovi vzniká z označeného dôvodu určitý peňažný nárok ex lege aj voči spotrebiteľovi, ktorý mal byť v takom prípade zo strany súdu priznaný, t. j. určený a v rámci odôvodnenia vysvetlený, keďže súd disponoval všetkými dokladmi a inými informáciami potrebnými preto, aby ho vymedzil a nemal nárok žalobcu - ktorý mu vznikol preukázaným reálnym plnením - z označeného právneho dôvodu zamietnuť en bloc (ako celok aj v oprávnenom rozsahu), pretože potom v rozsahu nároku, ktorý je reálny a primeraný, došlo k vade denegatio iustitiae,

(•) prečo ak je nesporné, že žalovaná poskytla predmet leasingu na faktické užívanie inej osobe spôsobom, ktorým došlo k porušeniu dojednaných leasingových podmienok, odvolací súd v ods. 45. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia iba pro forma uvádza, že k postúpeniu práv a povinností zo strany žalovanej na tretiu osobu nedošlo, avšak reálnym porušením povinností zo strany žalovanej sa extrémne formalisticky ani nezaobrá, hoci je zjavné, že k reálnemu - hoci zrejme neplatnému postúpeniu bez súhlasu právneho predchodcu žalobcu, resp. i žalobcu došlo v rozpore s leasingovými podmienkami.

Preto žalobca napádané rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, neprimerane formalistické, nepresvedčivé, neúplné a arbitrárne.

39. Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd napádané rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň dovolateľ požiadal o náhradu trov dovolacieho konania.

40. Žalovaná vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že považuje napádané rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne za vecne správne a dostatočne odôvodnené. Argumentácia dovolateľky je podľa žalovanej založená porušením práva na spravodlivý súdny proces tým, že jej nebola daná možnosť sa zúčastniť na vyhlásení rozsudku, pretože jej nebolo doručené kde a kedy sa toto vyhlásenie rozsudku koná. K uvedenému chce žalovaná poukázať na skutočnosť, že právnomu zástupcovi žalobkyne bol sprístupnený elektronický spis a aj výzva odvolacieho súdu k vyjadreniu sa k použitiu ustanovenia § 3 ods. 1 a 2 OZ. Dňa 14. októbra 2024 zaslala dovolateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie sa k výzve Krajského súdu v Trenčíne, preto mal podľa názoru žalovanej odvolací súd dostatok argumentácie z oboch strán sporu, aby vo veci rozhodol aj bez nariadenia pojednávania.

41. K argumentácii dovolateľky ohľadom § 3 ods. 1 a 2 OZ žalovaná dodala, že po celú dobu konania teda (15 rokov) tvrdila, že sa voči nej konalo nekalé. To, že právny záver odvolacieho súdu nie je podľa predstáv dovolateľky správny a tým je porušené jej právo na spravodlivý súdny proces, nie je dôvodné. Žalovaná je názoru, že presne a detailne uviedla, akým spôsobom uzatvárala zmluvu s dovolateľkou, nevidí preto dôvod sa k tomuto postupu dookola vyjadrovať. Všetky vyjadrenia, či už písomné alebo na pojednávaniach sa nachádzajú v spise. Odvolací súd preto podľa názoru žalovanej žiadnym spôsobom nevykonával nové dokazovanie, zaoberal sa iba vytýkanou námietkou odvolacieho súdu „testu proporcionality“.

42. Na základe uvedeného má za to žalovaná, že dovolateľka nemohla byť zaskočená prekvapivým rozhodnutím odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené žalovaná žiada odvolací súd, aby rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2024, č. k. 8Co/48/2023 550, v spojení s jeho uznesením z 11. februára 2025, č. k. 8Co/48/2023-575 ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania.

44. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

45. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 CSP (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

46. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

47. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že

došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

48. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

49. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napádanej časti jeho II. výroku zmenený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

50. Dovolateľ vadu vyvodzovanú v zmysle z ustanovenia § 420 písm. f) CSP videl dovolateľ v tom, že napadnuté rozhodnutie je nedôkladne odôvodnené, zmätočné a prekvapivé; odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania a bez upovedomenia o verejnom vyhlásení rozhodnutia.

51. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

52. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP prioritne vyvodzuje z toho, že upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku mu nebolo doručené na e-mailovú adresu.

53. Podľa § 219 ods. 3 CSP platí, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi súd miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

54. V danom prípade advokát žalobcu doručil 1. októbra 2024 prostredníctvom jeho elektronickej schránky Krajskému súdu v Trenčíne, ako odvolaciemu súdu, v predmetnej právnej veci okrem iného aj oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia žalobcu, v ktorom v rámci v zhode s § 219 ods. 3 CSP požiadala o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, a to do elektronickej schránky jeho advokáta (č. l. 518 - 519). V spise sa ale nenachádza záznam, ktorý by nasvedčoval tomu, že odvolací súd žiadosť žalobcu, resp. dovolateľa vzal na zreteľ a v dôsledku toho postupoval podľa § 219 ods. 3 CSP. Odvolací súd síce oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu, avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku - ako tomu nasvedčuje obsah spisu na č. l. 546 s 547 - neupovedomil však právneho zástupcu žalobcu elektronickými prostriedkami. Odvolací súd týmto verejne vyhlásil dovolaním napádaný rozsudok, a to bez toho, aby advokátovi žalobcu oznámil miesto a čas jeho verejného vyhlásenia.

55. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď napríklad sp. zn. 3Cdo/179/2010, 3Cdo/236/2010, 7Cdo/38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania (strane) možnosť pred súdom konať. V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto

povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 OSP o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 OSP požiadal o také doručovanie písomností (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/227/2013 a 7Cdo/192/2013).

56. Vyššie uvedené právne závery, súladné so závermi obsiahnutými medziiným v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/714/2015 (neskôr publikovanom ako judikát R 9/2016), zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nerešpektoval § 219 ods. 3 CSP došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Právo na spravodlivý súdny proces je totiž jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom, čo v danom prípade naplnené nebolo, keďže obsah spisu svedčí o porušení zákonného postupu súdu voči strane sporu (žalobcovi) vrátane procesného postupu súdu podľa § 219 ods. 3 CSP vo väzbe na § 470 ods. 1 a 2 CSP odvolacím súdom.

57. V tejto súvislosti poukazuje najvyšší súd aj na rozhodnutie č. k. II. ÚS 43/2020-48 z 26. mája 2020, ktorý k aplikácii ust. § 219 ods. 3 CSP uviedol, že už v náleze sp. zn. II. ÚS 76/97 z 22. apríla 1998 (publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 25/98) ústavný súd konštatoval, že „možnosť súdu rozhodnúť o žalobe bez nariadenia pojednávania daná ustanovením § 250f Občianskeho súdneho poriadku neznamena, že súd nemusí o vyhlásení rozsudku upovedomiť účastníkov konania. Účastník konania má právo byť prítomný na vyhlásení rozsudku súdu a len on sa môže rozhodnúť, či sa tohto zasadnutia zúčastní alebo nezúčastní.“ Týmto ústavný súd v hore označenom konaní vyhodnotil postup krajského súdu pri nesplnení zákonnej povinnosti uloženej ust. § 219 ods. 3 CSP, ako ústavne neakceptovateľný.

58. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalobca dôvodne namietal, že v konaní pred odvolacím súdom došlo aj k vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP, a to aj v rozsahu porušenia jeho práva plynúceho z ust. § 219 ods. 3 CSP.

59. Dovolateľ vzhliadol ďalšiu vadu v nezopakovaní, nedoplnení dokazovania odvolacím súdom na pojednávaní a porušení viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Podľa dovolateľa ust. § 3 OZ bolo pri doterajšom rozhodovaní veci použité, vzhľadom k čomu na vec nebolo možné a ani potrebné vo vzťahu k nemu uplatniť § 382 CSP, tak ako učinil odvolací súd. Tým procesným postupom však podľa dovolateľa odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodovanie prekvapivým a neočakávaným.

60. V zmysle § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

61. Vyššie citované ustanovenie má predísť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí, vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princípu právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty.

62. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné.

63. Posúdenie, či v danom prípade ide o prekvapivé rozhodnutie, bude vždy závisieť od konkrétnych skutkových okolností. Iba odlišná interpretácia totožného zákonného ustanovenia aplikovaného na zhodný skutkový stav nemôže spôsobiť prekvapivosť napadnutého rozhodnutia (Nález Ústavného súdu

Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 52/2019 z 1. apríla 2020).

64. Dovolací súd zisťuje, že oba konajúce sudy nižších inštancií vychádzali pri právnom posudzovaní z totožných ustanovení právnych predpisov. Táto okolnosť nespôsobuje prekvapivosť napadnutého rozhodnutia, a to ani v kontexte tu prítomných skutkových okolností, kedy rozhodol súd prvej inštancie v intenciách predchádzajúceho kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu, hoci napadnutým rozhodnutím došlo k zmene výroku II. rozhodnutia súdu prvej inštancie.

65. Týmto je možné konštatovať, že ak odvolací súd po vrátení veci v rámci procesného postupu podľa § 382 CSP vyzval sporové strany na to, aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v súvislosti s uzatváraním zmluvy o finančnom leasingu č. 9870666 zo dňa 23. apríla 2008, tak učinil zrejme z opatrnosti, nad rámec procesnej úpravy, keďže ako odvolací súd, tak aj súd prvej inštancie pri svojich rozhodnutiach ustanovenie § 3 OZ už aplikovali. Napokon aj dovolaateľ v tejto súvislosti uviedol, že ustanovenie § 3 OZ mu bolo pri konaní a rozhodovaní súdov už známe, preto ak konajúci odvolací súd postupoval podľa § 382 CSP, takýmto postupom odvolací súd nemohol zaťažovať svoje konanie a rozhodovanie prekvapivým a neočakávaným.

66. Dovolací súd ďalej uvádza, že podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

67. K otázke viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie existuje aj ustálená judikatúra, v zmysle ktorej: I. Predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/131/2009); II. Odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru druhoinštančného súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred súdom prvej inštancie (viď napr. nález Ústavného súdu SR z 9. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 506/2013); III. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. Urobí tak v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2018, sp. zn. 2Obdo/33/2017).

68. V prejednávanom spore odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď vo veci vyhlásil 30. októbra 2024 verejne rozsudok (zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku na č. 1. 549 spisu), ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti jeho výroku II. Odvolací súd tak vo veci nezopakoval ani nedoplňil dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, preto bol odvolací súd pri prejednaní odvolania viazaný skutkovým stavom tak, ako ho na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvej inštancie.

69. Dovolací súd zisťuje, že odvolací súd svojím procesným postupom, kedy zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nevyhodnocoval také dôkazy, ktoré by neboli skúmané už v skoršom konaní. Preto nie je možné priznať účinok tej dovolacej námietke žalobcu, že by sa v odvolacom konaní odvolací súd odchýlil od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie v takej miere, že bol povinný za účelom zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 384 ods. 1 CSP) nariadiť odvolacie pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP) a prípadne vyhodnocovať nové dôkazy, či zistené dôkazy inak. Týmto procesným postupom, odvolací súd neznemožnil žalobcovi realizáciu jemu patriacich procesných práv, čím

nemohlo ani dôjsť do zásahu procesných práv žalobcu s následkom porušenia práva na spravodlivý proces.

70. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou o nezopakovaní dokazovania, ako aj s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku dovolací súd uvádza, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 455 CSP a svoje skúmanie zameral na test tzv. proporcionality vo vzťahu k námietke žalovanej o nerovnosti práv a povinností v spotrebiteľskej zmluve pre výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, resp. značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd dodal, že žalovaná ako spotrebiteľka nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok, nakoľko ich pripravil dodávateľ, pričom s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej pozícii a v miere informovanosti žalovanej spotrebiteľky ako slabšej zmluvnej strany (žalovaná v čase uzatvorenia zmluvy 21-ročná, nezamestnaná a nemajetná) je zrejmé, že sa len ťažko mohla domôcť zmeny vopred pripravených rozsiahlych a pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročných ustanovení všeobecných podmienok finančného leasingu.

71. Z tohto dôvodu existuje podľa krajského súdu nezanedbateľné riziko, že sa žalovaná ako spotrebiteľka zaviazala k splneniu povinností, ktorých si v čase uzavretia zmluvy nebola vedomá a pri znalosti ktorých by k uzavretiu zmluvy nepristúpila, navyše, keď výška sporných nákladov nie je uvedená transparentne. Ide o bližšie nešpecifikované a nejednoznačné náklady, ktoré žalovanej ako spotrebiteľke neboli pri uzatváraní zmluvy vysvetlené a ktorých obsah nie je možné pri uzatváraní zmluvy ustáliť. Viazu sa k dátumu odpredaja predmetu leasingu, ktorý žalovaná nemohla ovplyvniť, pričom žalobcu nič nenúti minimalizovať náklady za zadržanie vozidla, jeho uskladnenie, parkovanie, prípadný prevoz, resp. aby čo najrýchlejšie predal predmet leasingu za čo najvyššiu cenu.

72. Krajský súd v Trenčíne konštatoval, že je v rozpore s dobrými mravmi žiadať od žalovanej rozdiel medzi zostatkom istiny ku dňu odobratia predmetu leasingu a ceny, za ktorú žalobca auto odpredal, pričom táto bola nižšia než skutočná hodnota, resp. súčet leasingových splátok, ktoré by bola povinná žalovaná platiť, ak by zmluvný vzťah trval. Vzhľadom na všetky východiská uvedené odvolacím súdom, a to zákonnú úpravu a judikatúru SD EÚ, nemohli v súdnej veci posudzované zmluvné podmienky v teste proporcionality obstať.

73. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho II. výroku. Odvolací súd zrozumiteľným spôsobom vyjadril skutkové zistenia, ako aj právne zhodnotenie sporovej právnej veci.

74. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň sčasti ohľadom porušenia ust. § 219 ods. 3 CSP dôvodné, a teda je potrebné rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2024, č. k. 4Co/15/2009-550 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 11. februára 2025, č. k. 4Co/15/2009-575 zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie (ustanovenie § 449 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 450 CSP).

75. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

76. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.